

# Yaprak Dökümü

— çitlembik · 09 Aralık 2025



Yaprak Dökümü

8 Aralık 2025

H. Çiğdem Deniz

Bir aile büyüğümü ziyarete giderken örgümü de yanıma almıştım. Kapı otomatına basması için sabırla beklerken apartmanın koridorunda, sanki geçmişten kopup gelen hayaletleri gördüm; babaanne, dede, nine, amcalar bebeler... Hepsine içimden selam verdim.

Bastonunu tıkırdatarak ağır ağır kapıya varıp açıncaya kadar, her adımıyla sanki beni eski anıların içine doğru çekti.

Merdivenleri çıkıp ikinci kata vardığımda, anahtarın her zamanki gibi kapının üstünde durduğunu gördüm. Yumuş yumuştur o... Kendi el emeği şalvarıyla, yemenisiyle, bir de özenle ördüğü yeleğiyle yengem — o kocaman gülümsemesiyle — kapıyı açtı.

Berjer koltuğuna oturmadan bana döndü ve "Hiç iyi değilim," dedi. "Ölüm yaklaşıyor... Yaprak dökümüm

geliyor.” Bu sözleri duyunca içim ürperdi. Birbirimize sarıldık, uzun uzun.

Uzun süredir yürümekte zorlanıyor; dışarıya çıktığı günlerin sayısı da her geçen gün azalıyor. Çocuk seslerini özlüyor. “Kapım çalsa,” diye bekleyip yol gözlüyor, niceleri gibi. Hatta korkularını dile getirenlerden birini andık, rahmet okuyarak. Yetmiş iki gün kapısını açmayan oğluna... Bir nedenle küslük ilan eden kızına... Bir de tek laf etmeyen ahbabı, daha bir ay geçmeden ölmüş.

Bir damla yaş takıldı göz pınarımıza, bir de yumru oturdu boğazımıza. Sonra sustuk. Şişlerimin çıkardığı cılız ses odanın içinde uzayıp gitti.

Bir erkek sesi çınladı kulaklarımda:

“Ölüp de kokarım diye korkuyorum... Ölüm... ölüm...”

Geçen aylarda bir dostumuzun Bolu’daki cenazesine katıldığımızı anlattım. “Kefeninden tut da taziye evine lahmacunu, ayrı, lokumu, hatta suyuna kadar belediye tarafından karşılanıyormuş,” dedim. Yeni öğrenmiştim.

İşte o an, yengem kendi yaşanmışlıklarını anlatmaya başladı; bildiğin sazi eline aldı.

“Bugüne kadar bir kefen parasını koymamışlar mı?” derken gözleri, sanki tırmalamaya hazır bir yırtıcı kedi gibi yanıp sönüyordu.

Ama bir konuda ikimiz de hemfikirдик:

Yoksul olanlara her konuda destek olsunlar... Elbette sonuna kadar helal olsun onlara.

Bir pişirimlik fırınlanmış mantıyı, bir de bildiğin koca bir bebek başı kadar turpu çantama koydu yengem. Zaten her uğradığımızda ya turşu, ya tarhana, ya da makarna... Tabii dipfrizden çıkarıp verdiklerini saymıyorum bile. Paylaşmayı pek sever; eski toprak o.

“Eski adaplar, eski usuller nerede kaldı şimdi...” dedim içimden.

Sanki duymuş gibi, yengem birden,

“Hele de güven kalmadı yeni nesile... Sonumuz hayır olsun,” dedi.

Engin telefon edip “Alınacak bir şey var mı?” diye sorunca, “Yok canım,” dedim. Hızla toparlanırken,

“Yoldan alacak beni,” diye açıkladım yengeme.

Biliyorum... Beni bırakmak istemiyor. Dile getirmese de, o suskunun altındaki sızı bana hep dokunuyor.

“Gene gel,” derken gözlerinin içiyle söyledi, içtendi.

Kapıya kadar uğurladı beni. Bastonunun ucuyla yere hafifçe vurdu; o vurdukça yılların ağırlığı da eşlik etti sesine. Merdivenlerden inerken hem hafıfledi içim hem de ağırlaştı; eski bir evin kokusu, yaşanmışlığın sıcaklığı, bir annenin kalbinde biriken bekleyiş hep aynı anda çöktü üzerime.

Apartmanın kapısını açınca soğuk hava yüzüme vurdu, ama içimde hâlâ yengemin sıcak eli duruyordu sanki.

Dışarıda hayat yine akıp gidiyordu; insanlar telaşla yürürken, ben bir an durup nefes aldım. Arkama baktım... O pencereden bana bakmıyordu belki ama hissettim yine de: Orada bir yerlerde, dua eden, bekleyen, hatırlayan bir yürek vardı.

Yola doğru yürürken içimden sessizce söyledim:

“Allah yaşlılarımızın gönlünü hoş tutsun... Kapıları çalınsın, sesleri duyulsun.”

Ve Engin'in arabası köşeden görünürken, çantamdaki mantının, turpun, bir de o eski toprak sevgisinin ağırlığıyla gülümsedim.